

Sygnatura akt VI W 587/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2015 roku

sprawy przeciwko J. S. córce J. i K. z domu L.

urodzoną (...) w miejscowości M.

obwinioną o to, że

w dniu 05.08.2014r we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej będąc osobą upoważnioną do występowania w imieniu spółki (...) Sp. z o. o. nie wskazała na żądanie uprawnionego organu komu powierzyła pojazd o nr rej. (...), którego kierujący w dniu 26.06.2014r o godz. 08:10 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 23 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinioną **J. S.** za winną czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinioną kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza jej opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

J. S. pełni funkcję Prezesa Zarządu Sp. z o.o (...).

Na podstawie umowy leasingu z (...) S.A., spółka użytkuje samochód F. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 26 czerwca 2014 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 08:10 na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 73 km/h.

Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

Wydruk z fotoradaru został przesłany do siedziby spółki (...).

Obwiniona została również wezwana przez Straż Miejską do osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej lub przesłania stosownego pisma oraz udzielenia odpowiedzi na pytanie, komu został powierzony uwidoczniiony na załączonym raporcie pojazd, którego kierujący w oznaczonym miejscu i czasie przekroczył dopuszczalną prędkość.

W piśmie z dnia 5 sierpnia 2014 roku skierowanym do Straży Miejskiej we W., J. S. wskazała, że pojazd jest użytkowany przez dwóch członków zarządu spółki i na podstawie przesłanego zdjęcia, nie jest w stanie ustalić, kto prowadził samochód w krytycznym czasie.

dowód:

notatka służbowa k. 6;

wezwanie Straży Miejskiej do wskazania osoby k. 11,12;

odpowiedź (...) k.13,14;

informacja (...) S.A. k. 10;

wydruk z fotoradaru, k. 5;

wydruk z Krajowego Rejestru S. k. 15-16;

wydruk z fotoradaru, k. 5.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionej czynu są bezsporne. J. S. doręczony został wydruk z fotoradaru z wizerunkiem osoby kierującej samochodem F. (...) w dniu 26 czerwca 2014 roku oraz informacją o przekroczeniu prędkości o 23 km/h. Obwiniona następnie wezwana została do wskazania, komu w powyższym czasie został powierzony uwidoczniony na załączonym raporcie pojazd. Odpowiedzi takiej nie udzieliła tłumacząc ten fakt nieczytelnością załączonego do raportu zdjęcia.

Tymczasem udzielenie takiej informacji stanowiło jej obowiązek zawarty w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

W myśl tego przepisu, właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie, wykroczenie to może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego użytkowania pojazdu przez inne osoby. Osoba uprawniona (właściciel pojazdu) nie musi nawet znać osób korzystających z jej samochodu.. Nie musi działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym ani nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. Obwiniona nie potrafi bowiem powiedzieć, kto kierował pojazdem, gdy przekroczone nim dopuszczalną prędkość. Na żądanie Straży Miejskiej, nie była tym samym w stanie wskazać osoby, która popełniła wykroczenie. Czytelność lub nieczytelność zdjęcia sprawy wykroczenia, nie ma dla oceny jej odpowiedzialności karnej żadnego znaczenia. Może jej tylko ułatwić zrealizowanie ciężącego na niej obowiązku.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnienie szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508). Z tego względu tłumaczenie obwinionej, że nie wie, która z dwóch osób użytkujących pojazd, kierowała nim w oznaczonym czasie i miejscu (z uwagi na nieczytelność zdjęcia), nie tylko nie zwalnia jej od odpowiedzialności karnej, ale stanowi jej istotę. Posiadanie samochodu wiąże się z określonymi obowiązkami. Jednym z nich jest wiedza na temat tego, kto porusza się tym pojazdem, i to niezależnie od okoliczności, że użytkowany jest on przez kilku pracowników spółki, której J. S. jest prezesem. Ten tytuł rodzi jej obowiązek udzielenia odpowiedzi na pytanie właściwych organów, kto i kiedy pojazd taki użytkuje, a rolą prezesa jest także zorganizowanie zasad udostępniania pojazdów, aby wiedzę taką posiadać.

W związku z tym, niewskazanie przez obwinioną, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, z powodu braku odnośnej wiedzy (niechęci podzielenia się nią), co do tej osoby, stanowi wykroczenie z art. 96 § 3 kw, Ustawodawca bowiem kreując obowiązek, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym nałożył na osoby, będące adresatami tego przepisu, powinność podjęcia działań zapewniających możliwość realizacji tego obowiązku. Ich brak rodzi odpowiedzialność za wykroczenie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał J. S. za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 96 § 3 kk.

Wymierzając karę, Sąd kierował się zasadami wymiaru kary, określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. Sąd uznał, że kara taka jest adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia sytuację materialną obwinionej, a także spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze zarówno w stosunku do obwinionej, jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd zważył bowiem na występującą ostatnio nagminność zachowań polegających na odmowie, wbrew prawnemu obowiązkowi, udzielenia informacji na temat kierowców pojazdu dopuszczających się wykroczeń.

Z uwagi na skazanie obwinionej, orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 kpw i art. 616 §2 kpk w zw. z art. 119 kpw, obciążając J. S. zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz wymierzając jej stosowną opłatę.